

ספורי הזוהר

בְּלִשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ

מְלֻקֵט מִכָּל סִפְרֵי הַזוהַר הַקּוֹדֶשׁ
לְתַנּוּא הַאֲלוּקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זַע"א

אור הזוהר - ספורי הזוהר גליון 61

האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

0527651911 להפצה בחינם ולתרומות:

חמורו של רבי פנחס בן יאיר

(זוהר שמיני ל"ו ע"א ול"ז ע"א)

"כל ימי חייו", שלא תראה קשת בימיו כמו
לאביה. ועל זה - "וראה בטוב ירושלים כל
ימי חייו". "וראה בנים לבניך", יראי חטא,
חסידים, קדושים. אז - "שלוש על ישראל". מה
זה "שלוש על ישראל"? אלא כמי שאומר:
שלוש על ראש המלך, שלא יחסר כל. כך "שלוש
על ישראל", בזמן שצדיקים ימצאו בעולם.

פתח רבי אלעזר ואמר (משלי יז) "עטרת זקנים
בני בנים ותפארת בנים אבותם". "בנים"
- הרי בארנו. "בני בנים" - אלו שאר כתרי
המלך, כמו שנאמר (ישעיה יד) "וכל בניך למודי
ה'". וכתוב (איכה ד) "בני ציון היקרים", כמו
שנאמר "ותפארת בנים אבותם". אין מתעטרים
הבנים אלא באבות. מכאן למדנו שבנים לא
מתעטרים ולא משקים מהשקית הנחל, אלא
בזמן שהאבות מתעטרים ומברכים. זהו שכתוב
"ותפארת בנים אבותם".

עד שהיו הולכים, הגיע זמן תפלה. ירדו
והתפללו. בעוד שהיו מתפללים, נכרך
נחש אחד ברגלי חמורו של רבי פנחס. בעט
(נכה) וגעה פעמים. אחר שסימו את התפלה,
אמר רבי פנחס: ודאי צער הוא לבהמה שלי,

רבי אלעזר היה הולך בדרך. מצא את רבי
פנחס בן יאיר שהיה בא. געה חמורו.
אמר רבי פנחס, ודאי במשקל (בקול) שמחת
החמור אני רואה שפנים חדשות ימצאו פה.
כיון שיצא מאחר ענפי ההר, ראה את רבי
אלעזר שהיה בא. אמר, ודאי משקל (קול)
השמחה נשלים. ירד רבי אלעזר אליו ונשק לו.
אמר לו, אם צורת הדרך האחת אליך, נלך
ונתחבר כאחד. ואם לא, קח את דרכך ולך. אמר
לו, ודי שכנגדך אני הולך, כיון שמצאתי אותך,
אלך אחריו ונתחבר כאחד.

פתח רבי פנחס ואמר, (תהלים קכח) "יברכה ה'
מציון וראה בטוב וגו'". "יברכה ה'
מציון", מה הטעם "מציון"? משום שהרי משם
יוצאות ברכות להשתתף (להמצא). זהו שכתוב,
"כי שם צוה ה' את הברכה חיים עד העולם".
ומשום כך, "יברכה ה' מציון", שהרי משם
יוצאות ברכות לכל. "וראה בטוב ירושלים",
שבגלל ציון ירושלים מתברכת. שכיון שציון
התמלא בברכות, אז ירושלים מתברכת,
ונמצאים בה רחמים. וכשירושלים מתברכת,
כל העם מתברך.

שְׁהָרֵי הַיּוֹם הַזֶּה הַקְדַּמְתִּי, וְהֵייתִי מְרַחֵשׁ בַּתּוֹרָה, וְהַעֲבִיר אֹתִי בְּמָקוֹם שְׁשׂוּרָה לְכָל־כֶּף, וְעַכְשָׁו מְצַעְרִים אוֹתוֹ. קָמוּ וּרְאוּ נָחֵשׁ אֶחָד קָשׁוּר עַל רַגְלָיו. אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס: נָחֵשׁ נָחֵשׁ, לֵךְ וְסוֹבֵב (וְצַדִּיק) אֶת קִשְׁרָךְ בְּמַדְרוֹן הַחֹר. בֵּינַתִּים נָשַׁר הַנָּחֵשׁ וְנִפְּל חֲתִיכוֹת חֲתִיכוֹת.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וּמָה כָּל כֶּף מְדַקְדֵּק הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּצַדִּיקִים? אָמַר לוֹ, וְדַאי שְׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְדַקְדֵּק עִם הַצַּדִּיקִים וְשׂוֹמֵר אוֹתָם, וְרוֹצֵה לְהוֹסִיף לָהֶם קִדְשָׁה עַל קִדְשָׁתָם, וְעַכְשָׁו הַחֲמוּר הַזֶּה, שֶׁלֹּא שָׁמַר אֶת הַקְדְּשָׁה שְׁלִי, הוּא הַצַּטְעַר. וְהַנָּחֵשׁ הַזֶּה הָיָה שְׁלִיחַ, וְכַמָּה שְׁלִיחִים יֵשׁ לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּבְכָל־סָם הוּא עוֹשֶׂה אֶת שְׁלִיחוֹתוֹ, וְאֶפְלוּ בַחֲתוּת הַשְּׂדֵה. זֶהוּ שְׁכָתוּב (וַיִּקְרָא כו) "וְהַשְּׁלַחְתִּי בְכֶם אֶת חַיֵּת הַשְּׂדֵה וְשִׁכְלָה אֶתְכֶם". וְאֶפְלוּ בִיד גּוֹי, זֶהוּ שְׁכָתוּב (דְּבָרִים כח) "יִשָּׂא ה' עֲלֶיךָ גּוֹי מֵרַחֵק מִקְצֵה הָאָרֶץ".

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וּבִיד יִשְׂרָאֵל עוֹשֶׂה שְׁלִיחוֹת? אָמַר לוֹ, כֵּן, כְּמוֹ רָשָׁע בִּיד צַדִּיק. אָבֵל רָשָׁע בִּיד יִשְׂרָאֵל רָשָׁע אַחַר, לֹא עוֹשֶׂה בּוֹ

שְׁלִיחוֹת, אֲלֹא בְזִמָּן שְׁאִינוּ מְכוּן בּוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת כא) "וְאֲשֶׁר לֹא צָדָה וְהֶאֱלֵהִים אָנָּה לִידוֹ". "וְאֲשֶׁר לֹא צָדָה" דּוֹקָא, שֶׁלֹּא לְהַרְג אוֹתוֹ. זֶה "וְהֶאֱלֵהִים אָנָּה לִידוֹ", כְּדִי לְהַעֲנִישׁ אֶת שְׁנֵיהֶם.

מִשָּׁל לְבָנֵי אָדָם שְׁחָטְאוּ לְמֶלֶךְ. הַתְּעוֹרֵר הַשּׁוֹטֵר אֲלֵיהֶם לְתַפֵּשׁ אוֹתָם וְלְהַעֲנִישׁ אוֹתָם, לְאוֹתָם שְׁחָטְאוּ לְמֶלֶךְ. קָם חָכָם אֶחָד מֵהֶם וְהִתְעַרַּב עִם בְּנֵי הַשּׁוֹטֵר. הָרִים הַשּׁוֹטֵר אֶת עֵינָיו וְרָאָה אוֹתוֹ. אָמַר לוֹ, מִי נָתַן אוֹתְךָ בֵּינֵינוּ? וְהָרִי אֵינְךָ מֵאוֹתָם שְׁחָטְאוּ לְמֶלֶךְ. הָרִי אֶתְּךָ תַעֲנֵשׁ בְּרֵאשׁוֹנָה! לְקַחוּ אוֹתוֹ וְהַרְגוּ אוֹתוֹ.

כֶּךְ יִשְׂרָאֵל בָּאִים מִצַּד הַיָּמִין, וְלֹא נִדְבְּקוּ בְּשִׂמְאֵל, וְלֹא הִתְעַרְבוּ עִמּוֹ לְעוֹלָמִים. וְכִשְׁהֵם גּוֹרְמִים בְּעוֹנוֹתֵיהֶם שְׁנִכְנַע הַיָּמִין, וְהַשִּׂמְאֵל מִתְעוֹרֵר וְכָל אוֹתָם שְׁבָאִים מִצַּדוֹ - אִם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עוֹמֵד לְהִתְעַרַּב עִמָּם, הֵם מְכִירִים אוֹתוֹ וְאוֹמְרִים לוֹ: אֵינְךָ מֵאוֹתָם שְׁבָאִים מִצַּד הַיָּמִין, שְׁנִכְנַע מִהַעוֹנוֹת שְׁלָהֶם, וְאֵינְךָ מֵאוֹתָם שְׁחָטְאוּ לְמֶלֶךְ, מִי נָתַן אוֹתְךָ אֶצְלָנוּ? נִמְצָא שֶׁהוּא נֶעֱנֵשׁ בְּרֵאשׁוֹנָה. וְשָׁלְמָה הַמֶּלֶךְ צוּחַ כְּנִגְדָם וְאוֹמֵר (קֵהֶלֶת ח) "עַתָּה אֲשֶׁר שָׁלַט הָאָדָם בְּאָדָם לָרַע לוֹ". לָרַע לוֹ וְדַאי, מִכִּיּוֹן שְׁאִינוּ שְׁלִיחַ הַמֶּלֶךְ, וְלֹא בָּא מֵאוֹתוֹ הַצַּד.

